

було проведено 22-е засідання Спільної робочої групи Україна-НАТО з оборонно-технічного співробітництва, під час якого було представлено основні положення Державної цільової оборонної програми розвитку озброєння та військової техніки на період до 2020 року.

На засіданні основний акцент в ній робився на перехід від пост-радянської системи забезпечення Збройних Сил України та інших військових формувань до забезпечення за стандартами НАТО та ЄС. Тобто Україна у своєму розвитку вбачає стандарти ЄС та НАТО. У цьому їй сприяє її стан незалежності, визнання її іноземними державами, а також підтримка та вчепічна допомога іноземних країн. Таким чином, в процесі вивчення та аналізування даного питання, стає зрозумілим, що взаємовідносини України НАТО беруть свій початок вже з 90-х років ХХ століття і за цей час наша держава зробила помітний крок вперед, та порівнюючи з минулим століттям, здобула великого визнання та вийшла на принципово новий рівень розвитку усіх сфер, зокрема сфери безпеки та оборони.

В активному розвитку та взаємодії України з Північноатлантичним альянсом велику роль відіграє як внутрішня політика держави, так і зовнішня. Оскільки з моменту здобуття Україною статусу незалежної, правової, демократичної та соціальної держави змінилися і проекти та перспективи розвитку країни.

На сьогоднішній день політика України спрямована на стандарти Європейського Союзу та зокрема НАТО. Така взаємодія України з організацією НАТО виявляється не тільки як продуктивна, помітна, але є й необхідною в сучасних умовах. Україна робить всі можливі кроки та дії, спрямовані на посилення союзу її з НАТО, а також спрямовує та працює у напрямку виявлення та викорінення недоліків, які уповільнюють її розвиток.

Тетяна Олегівна Чебакова – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Марина Євгенівна Василенко** – доцент кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат педагогічних наук, доцент

ПРИРОДНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ЮРИСТА

Особливістю ХХІ століття є тенденція до формування полікультурного простору в умовах глобалізаційно-інформаційних змін суспільства.

Наш час ставить підвищені вимоги до особи юриста, який змушений динамізувати стиль життя, змінювати форми поведінки,

переглядати життєві орієнтації та цінності природно-правових вимог суспільства.

Оскільки зі зміною історичних, соціально-економічних і життєвих передумов трансформується духовна сутність людини, то проблема формування та розвитку естетичної культури особи загалом й естетичної культури юриста зокрема є важливим предметом дослідження, належить до тих гуманітарних проблем, які прийнято називати «вічними».

Зазначимо, що сьогодні в науковій літературі проблемі формування естетичної культури юриста приділяється ще недостатня увага.

Важливим етапом у розробленні проблеми предмета естетики став період розвитку німецької класичної філософії. Безпосередній інтерес до широкого кола естетичних проблем виявили Кант, Фіхте, Шеллінг, Гегель.

Йоганн-Готліб Фіхте у розумінні естетики тяжів до ідеї зведення предмета цієї науки до теорії мистецтва.

Розглядаючи специфіку мистецтва порівняно з наукою і мораллю, він вважав, що саме мистецтво сприяє становленню цілісної людини. Нині існує багато визначень цього поняття, які так чи інакше пов'язані з поняттям почуттєвого сприймання людиною реального світу. Естетика – наука про природу й закономірності естетичного освоєння дійсності.

Естетична культура – це вид культури, який є сукупністю естетичних цінностей, що існують у суспільстві, способів і засобів їх створення та освоєння. Зрозуміло, що естетична культура, як і естетика загалом, має різні види, відповідно до класифікацій з певних ознак.

На нашу думку, естетична культура юриста є рівнем опанування естетичної культури суспільства, естетичною культурою особи і втіленням їх у професійну діяльність; є частинкою загальних, універсальних людських відносин і тому є мірою універсальності та гармонійності особи правника.

Не можна не погодитись із абстрактно-предметним методологічним прийомом – трактуванням поняття «естетична культура юриста» С. Сливки, який визначає її через площину почуттєвого права, правової естетики, тобто «духа права».

Значенням та метою естетичної культури юриста в будь-який історико-соціальний період розвитку суспільства залишається гармонія, яка не зовні, а в самій людині, природні якості якої, творчі здібності допомагають створити нові культурні цінності.

У процесі естетичної діяльності формується творчий спосіб мислення, виробляється ціннісне та справедливо-гармонійне ставлення до навколишнього світу. Для фахівців, зокрема й правоохоронців, надзвичайно важливим є вивчення естетики, оскільки вона формує естетичну свідомість юриста, розвиває його уявлення, фантазію, інші естетичні ознаки мислення, допомагає невимушено триматися у

спілкуванні з людьми, естетично поводитися та приймати правильні природно-правові рішення тощо.

Структура естетичної культури правника – це сукупність взаємопов'язаних та взаємообумовлених складових елементів естетичної культури юриста. Наприклад А. Романова зауважує: «Потрібно пам'ятати те, що структура естетичної культури юриста багатоманітна. Перш за все, вона містить естетичну свідомість правника, що відтворюється в ідеалах, потребах, настановах, смаках, поглядах, концепціях, різних виявах правової діяльності, а також у побуті, суспільному житті».

Дещо подібну, однак не ідентичну позицію займає С. Сливка, адже, досліджуючи складові елементи естетичної культури юриста, надає домінуючу перевагу таким складовим, як мистецтво в правовому колі, закони краси у полі професійної діяльності юриста, зокрема природні закони (закони Всесвіту), прекрасне у службових діях юриста, діалог мистецтва і законів краси у правовій естетиці.

На нашу думку, структуру естетичної культури утворюють естетична свідомість та естетичні здібності особи до творчості, як в житті, так і в професійній діяльності.

Принципи естетичної культури юриста – це основоположні засади, ідеї, керівні естетичні позиції, без яких немислима естетико-правова професійна діяльність юриста, яких треба дотримуватися на практиці.

До основних принципів естетичної культури юриста належать:

- юридична гармонія;
- естетична доміюанта (безумовно-умовний рефлекс);
- феномен творчої волі;
- юридична алегоричність (знакова система, феміда);
- професійна мажорність, службовий дизайн.

Переконані, усі ці вищезазначені принципи цінні для естетичної культури юриста. Як і кожне соціально-правове явище, естетична культура юриста виконує притаманні лише їй завдання, адже зміст естетико-правової культури правника виявляється також у властивих лише їй функціях.

Функції естетичної культури юриста – це основні, спрямовані на здійснення докорінних цільових завдань напрями активної дії впливу естетичної культури правника на правове почуття юриста, світ його юридичного мислення, досвіду та практичної складової діяльності та на соціум загалом.

Естетична культура наповнює і систематизує юридичний досвід правника. Ця функція ніби доповнює естетичними почуттями професійні якості та у такий спосіб сприяє розвитку аналітичного мислення, здатності використовувати набутий почуттєво-емоційний потенціал з метою оптимального врегулювання правових відносин у суспільстві.

Отож, доводиться констатувати, що в епоху настання реформаторських змін у житті суспільства професіоналізм українських правників, культура юридичної діяльності загалом, впровадження у національну практику нових якісних механізмів, стандартів реалізації прав людини – нагальні вимоги сьогодення, які не можуть повноцінно існувати без врахування «духу права», значною мірою залежать від рівня розвитку естетико-правових цінностей, тобто естетичної культури юриста.